ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ Г-Н J. MAZÁK
представено на 16 септември 2010 година [1]

1 Въведение

1. С акт от 14 февруари 2008 г., постъпил в Съда на 20 март 2008 г. Bundesgerichtshof (Федерален съд) Германия отправя до Съда на Европейския съюз преюдициално запитване на основание член 234 ЕО относно тълкуването на Регламент (ЕО) № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни [2] (наричан по-нататък „Регламент № 510/2006“).

2. Запитването е отправено в рамките на спор между Bayerischer Brauerbund eV (наричано по-нататък „Bayerischer Brauerbund“) и Bavaria NV (наричано по-нататък „Bavaria“) във връзка с правото на Bavaria на продължаване на защитата и използването в Германия на международна търговска марка, съдържаща думата „Bavaria“, тъй като наименованието „Bayerisches Bier“ е регистрирано като защитено географско указание (наричано по-нататък „ЗГУ“), считано от 5 юли 2001 г., по силата на Регламент (ЕО) № 1347/2001 на Съвета от 28 юни 2001 година за допълнение на приложението към Регламент (ЕО) № 1107/96 на Комисията относно регистрацията на географските указания и наименованията за произход на основание процедурата, предвидена в член 17 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета [3] (наричан по-нататък „Регламент №1347/2001“).

3. Запитващата юрисдикция по същество иска да установи как да бъде разрешен конфликтът между ЗГУ и марката, ако има такъв, дали ЗГУ „Bayerisches Bier“ има предимство във времето по отношение на марката на Bavaria, което ще има за последица преустановяване на защитата на марката.

4. Поради това запитващата юрисдикция иска да установи кои разпоредби от общностното право регламентират конфликта между марка и ЗГУ като „Bayerisches Bier“, което е регистрирано по „опростената“ процедура, предвидена в член 17 от Регламент (ЕО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни [4] (наричан по-нататък „Регламент (ЕО) № 2081/92“), и по-конкретно коя е релевантната дата с оглед на определяне на приоритета на това ЗГУ.

1 — Език на оригиналния текст: английски.
2 — ОВ L 93, 2006 г., стр. 12, Специално издание на български език 2007 г., глава 3, том 71, стр. 114.
3 — ОВ L 182, 2001 г., стр. 3, Специално издание на български език 2007 г., глава 3, том 38, стр. 128.
4 — ОВ L 208, 1992 г., стр. 1

5. Предметът на настоящото дело е тясно свързан и частично съвпада с този на дело Bavaria и Bavaria Italia (C-343/07), по което представих заключението си на 18 декември 2008 г.[5], а Съдът постанови решение на 2 юли 2009 г.

II — Правна уредба

А — *Регламент № 2081/92*

6. Регламент № 2081/92 цели да създаде общностна правна уредба за защитата на регистрираните наименования за произход и географските указания за някои селскостопански продукти и храни, когато е налице връзка между характерните особености на селскостопанския продукт или храната и географския им произход. Регламентът предвижда създаването на система за регистрация на общностно равнище на географски указания и наименования за произход, която да осигури защита във всяка държава членка.

7. Регламент № 2081/92 предвижда обикновена и опростена процедура за регистрация на защитено наименование за произход (наричано по-нататък „ЗНП“) или на ЗГУ.

8. Обикновената процедура за регистрация за ЗНП или ЗГУ е регламентирана в членове 5, 6 и 7 от Регламент № 2081/92. Член 6, параграф 2 от този регламент гласи:

„Ако, след като вземе предвид параграф 1, Комисията заключи, че името отговаря на изискванията за предоставяне на защита, тя публикува в *Официален вестник на [Европейския съюз]* името и адреса на заявителя, името на продукта, основните точки от заявлението, позоваванията на националните разпоредби, регулиращи подготовката или производството на продукта, и ако е необходимо, мотивите, на които се основават изводите ѝ“. [неофициален превод]

9. Опростената процедура за регистрация на ЗНП или ЗГУ, приложима за съществуващите към датата на влизане в сила на Регламент № 2081/92 наименования, е описана в член 17 от Регламента, който гласи следното:

„1. В срок от шест месеца след влизането в сила на настоящия регламент държавите членки уведомяват Комисията кои от техните защитени по закон означения, а в държавите членки, където не съществува система на защита, кои от означенията, установени чрез употребата им, желаят да регистрират съгласно настоящия регламент.

5 — Сборник, стр. I-5491.

2. В съответствие с процедурата, предвидена в член 15, Комисията регистрира означенията, посочени в параграф 1, които са в съответствие с членове 2 и 4. Член 7 не се прилага. Въпреки това родовите наименования не подлежат на регистрация.

3. Държавите членки могат да запазят националната защита на означенията, за които са съобщили съгласно параграф 1 до датата, на която се вземе решение за регистрацията им". [неофициален превод]

10. Член 13 от Регламент № 2081/92 определя обхвата на предоставената на регистрираните имена защита.

11. Член 14 от Регламент № 2081/92 регламентира отношението между ЗНП и ЗГУ, от една страна, и марките, от друга страна. В първоначалната си редакция той гласи следното:

„1. Когато наименование за произход или географско указание е регистрирано в съответствие с настоящия регламент, заявката за регистрация на марка, която съответства на едно от положенията, посочени в член 13, и се отнася до същия вид продукт, се отхвърля, при условие че заявката за регистрация на марката е била подадена след датата на публикуването, предвидено в член 6, параграф 2.

Марки, регистрирани в нарушение на първата алинея, се обявяват за недействителни.

Настоящият параграф се прилага също когато заявката за регистрация на марка е подадена преди датата на публикуване на заявката за регистрация, предвидено в член 6 параграф 2, при условие че това публикуване е направено преди регистрацията на марката.

2. При спазване на общностното право, използването на марка, съответстващо на едно от положенията, посочени в член 13, която е регистрирана добросъвестно преди датата на подаване на заявката за регистрация на наименованието за произход или на географското указание, може да продължи независимо от регистрацията на наименование за произход или на географско указание, при условие че няма основания за недействителност или отмяна, предвидени съответно в член 3, параграф 1, букви в) и ж) и в член 12, параграф 2, буква б) от Директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките. […]

3. Не подлежи на регистрация наименование за произход или географско указание, когато предвид репутацията и известността на дадена марка, както и продължителността на нейното използване, регистрацията може да въведе в заблуждение потребителя по отношение на истинската същност на продукта". [неофициален превод]

Б — *Регламент № 692/2003*

12. Член 14 от Регламент № 2081/92 е изменен с Регламент № 692/2003 г.[6], считано от 24 април 2003 г.

13. Съображение 11 от Регламент № 692/2003 гласи във връзка с това:

„Член 24, параграф 5 от Споразумението ТРИПС се прилага не само за регистрирани или заявени търговски марки, но и за онези, за които са придобити права чрез използване преди определена дата, а именно датата на защита на наименованието в държавата по произход. Член 14, параграф 2 от Регламент [...] № 2081/92 трябва да бъде съответно изменен: посочената по-горе референтна дата трябва да бъде променена на датата на защита в държавата по произход или по подаване на заявката за регистрация на географското указания или наименованието за произход в зависимост от това дали означението попада в обхвата на член 17 или на член 5 от този регламент; също така в член 14, параграф 1 от него референтната дата трябва да бъде датата на заявката, а не датата на първото публикуване“. [неофициален превод]

6 — Регламент (ЕО) на Съвета от 8 април 2003 г. № 692/2003 за изменение на Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета за защита на географските указания и наименования за произход на селскостопанските и хранителни продукти (ОВ L 99, 2003 г. стр. 1).

14. Член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92, изменен с Регламент № 692/2003, гласи следното:

„Когато едно наименование за произход или географско указание е регистрирано в съответствие с настоящия регламент, заявка за регистрация на търговска марка, съответстваща на една от ситуациите, посочени в член 13, и която се отнася за същия клас продукт, ще бъде отказана, при условие че заявката за регистрация на търговската марка е била подадена след датата на подаване на заявка за регистрация до Комисията.

Търговски марки, регистрирани в нарушение на първата алинея, се заличават“. [неофициален превод]

15. Впрочем опростената процедура, предвидена в член 17 от Регламент № 2081/92, е отменена с Регламент № 692/2003. Във връзка с това съображение 13 от уводната част на този регламент гласи:

„Опростената процедура, предвидена в член 17 от Регламент [...] № 2081/92 за регистрация на вече защитените имена или установена чрез прилагане в държава членка, не предвижда никакви права на възражение. С оглед на правна сигурност и прозрачност тя трябва да бъде премахната. С оглед на съвместимостта петгодишният преходен период, предвиден в член 13,

параграф 2 за означения, регистрирани по член 17, трябва също да бъде премахнат без да се засяга изтичането на този период по отношение на вече регистрираните означения.“ [неофициален превод]

16. Точка 15 от член 1 от Регламент № 692/2003 гласи:

„Член 13, параграф 2 и член 17 се заличават. Разпоредбите на тези членове обаче ще продължат да се прилагат за регистрирани означения или за означения, за които е подадена заявка за регистрация по процедурата, предвидена в член 17 преди влизането в сила на настоящия регламент“. [неофициален превод]

B — *Регламент № 510/2006*

17. Регламент № 2081/92, последно изменен с Регламент (ЕО) № 806/2003 на Съвета от 14 април 2003 г.[7], е окончателно заменен с Регламент № 510/2006, който влиза в сила на 31 март 2006 г.

18. Съображение 19 от преамбюла на Регламент № 510/2006 гласи:

„Наименованията, вече регистрирани съгласно Регламент […] № 2081/92 на Съвета […] на датата на влизане в сила на настоящия регламент, следва да продължат да бъдат закриляни съгласно настоящия регламент и автоматично да бъдат включени в регистъра. Следва също така да бъде създадена разпоредба за преходните мерки, приложими при регистрацията на заявките, получени от Комисията преди влизане в сила на настоящия регламент“.

19. Член 14 от Регламент № 510/2006, озаглавен „Отношение между търговски марки, наименования за произход и географски указания“, предвижда:

1.„ Когато едно наименование за произход или географско указание е регистрирано в съответствие с настоящия регламент, заявка за регистрация на търговска марка, съответстваща на една от ситуациите, посочени в член 13, и която се отнася за същия клас продукт, ще бъде отказана, при условие че заявката за регистрация на търговската марка е била подадена след датата на подаване на заявка за регистрация до Комисията“.

Търговски марки, регистрирани в нарушение на първата алинея, се заличават.

[…]“.

7 — Регламент за привеждане в съответствие с Решение 1999/468/ЕО на разпоредбите относно комитетите, които подпомагат Комисията при упражняването на нейните изпълнителни правомощия, установени в документите на Съвета, приети в съответствие с консултативната процедура (квалифицирано мнозинство) (ОВ L 122, 2003 г., стр. 1).

III — Факти, производство и преюдициални въпроси

20. Bayerischer Brauerbund е германско сдружение, чиято цел е защитата на общите интереси на баварските производители на бира. Според удостоверение, издадено от Amtsgericht München (Първоинстанционен съд Мюнхен), неговият устав е от 7 декември 1917 г. Bayerischer Brauerbund е собственик на регистрираните колективни марки „Genuine Bavarian Beer“ (от 1958 г.) „Bayrisch Bier“ и „Bayrisches Bier“ (от 1968 г.) и „Reinheitsgebot seit 1516 Bayrisches Bier“ (от 1985 г.)

21. Bavaria е произвеждащо бира нидерландско търговско дружество, което осъществява дейност на международния пазар. По-рано наричано „Firma Gebroeders Swinkels“, през 1925 г. дружеството започва да използва думата „Bavaria“ и тя става част от наименованието му през 1930 г. Bavaria е собственик на няколко марки и фигуративни елементи, които съдържат думата „Bavaria“. Датите на регистрация включват 1947 г., 1971 г., 1982 г., 1991 г., 1992 г. и 1995 г. Защитата на някои от тези марки е отказана в Германия през 1973 г., 1992 г. и 1993 г.

22. Означението „Bayerisches Bier“ е било предмет на двустранни спогодби за защита на географските указания, на наименованията за произход и на други географски означения между, от една страна, Федерална република Германия, и от друга страна, Френската република (1961), Италианската република (1963), Република Гърция (1964), Конфедерация Швейцария (1967) и Кралство Испания (1970).

23. На 28 септември 1993 г. Bayerischer Brauerbund, със съгласието на сдруженията Münchener Brauereien eV и Verband Bayerischer Ausfuhrbrauereien eV, подава заявка до германското правителство за регистрация на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ по реда на „опростената“ процедура по член 17 от Регламент № 2081/92.

24. На основание член 17, параграф 1 от Регламент № 2081/92 на 20 януари 1994 г. германското правителство уведомява Комисията за заявката за регистрация на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ по опростената процедура.

25. Между Комисията и германските власти е обменена информация по много въпроси за попълване на преписката, като последната се смята за пълна на 20 май 1997 г. Окончателната версия на спецификацията е изпратена на Комисията с писмо от 28 март 2000 г.

26. Няколко пъти в Регулаторния комитет за защитените географски указания и наименования за произход (наричан по-нататък „Комитетът“) има разисквания по два представени от Комисията проекта за регламент за регистрацията на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ. Един от въпросите, предмет на тези разисквания, е съществуването

на марки, които съдържат също словосъчетанието „Bayerisches Bier“ или негови преводи.

27. Тъй като все пак предвиденото в член 15 от Регламент № 2081/92 необходимо мнозинство не е получено, Комитетът не може да даде становище в определения срок. Поради това Комисията преобразува проекта си в предложение за регламент на Съвета и тогава той приема Регламент № 1347/2001, с който „Bayerisches Bier“ се регистрира като ЗГУ.

28. След предприети след тази регистрация сходни действия в други държави членки Bayerischer Brauerbund предявява иск пред Landgericht München (Съд на провинцията, Мюнхен) като иска Bavaria да бъде задължено да се откаже от използването на една от своите международни марки, а именно международната марка № 645 349 (наричана по-нататък „марката на Bavaria“), която е защитена в Германия с приоритет от 28 април 1995 г.

29. Landgericht München уважава иска. Жалбата на Bavaria срещу това решение е отхвърлена от Oberlandesgericht München.

30. Bundesgerichtshof трябва да се произнесе по подадената от Bavaria касационна жалба срещу това решение, с която иска да бъде отхвърлен искът за даване на съгласие за преустановяване на защитата за неговата марка по отношение на регистрацията на марката за бира.

31. Според запитващата юрисдикция решаването на настоящия спор зависи от валидността на Регламент № 1347/2001, който вече е бил предмет на разглеждане в Решение по дело Bavaria и Bavaria Italia [8], от отговора на въпроса дали ЗГУ „Bayerisches Bier“ има приоритет във времето спрямо марката на „Bavaria“ по смисъла на разпоредбата на член 14, параграф 1 от Регламент № 510/2006 и от отговора на въпроса дали тази марка може да съществува едновременно със ЗГУ с оглед на разпоредбата на член 14, параграф 2 от Регламент № 510/2006.

32. Що се отнася по-конкретно до въпроса за приоритета на ЗГУ, запитващата юрисдикция отбелязва, че условието по член 14, параграф 1 от Регламент № 510/2006 е спазено, тъй като заявката за регистрация на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ е постъпила в Комисията до 20 януари 1994 г., докато марката на Bavaria има приоритет едва от 28 април 1995 г. До същия извод води и член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92, изменен с Регламент № 692/2003.

33. Въпреки това запитващата юрисдикция има колебания относно приложимостта на

8 — Посочено в бележка под линия 5.

тази норма, доколкото член 14, параграф 1 от първоначалната версия на Регламент № 2081/92, с оглед установяването на приоритет във времето, посочва не датата на подаване на заявката, а датата на публикацията, посочена в член 6, параграф 2 от този регламент, каквато обаче не е предвидена в опростената процедура по член 17. При това положение се поставя въпросът коя разпоредба определя приоритета във времето на ЗГУ, регистрирано по опростената процедура по член 17 от Регламент № 2018/92, и по-конкретно кой е моментът, който има значение за определянето на този приоритет.

34. При тези условия Bundesgerichtshof решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Прилага ли се член 14, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 510/2006, когато защитеното указание е валидно регистрирано по опростената процедура по член 17 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни?

2) а) При утвърдителен отговор на първия въпрос, коя дата трябва да се вземе предвид при преценката на поредността във времето на регистрацията на защитеното географско указание по смисъла на член 14, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 510/06?

б) При отрицателен отговор на първия въпрос, коя разпоредба регламентира конфликта между географско указание, валидно регистрирано по опростената процедура по член 17 от Регламент (ЕИО) № 2081/92, и марка и според какви критерии се преценява поредността на регистрацията на защитеното географско указание?

3) Може ли да се приложат националните разпоредби за закрила на географските наименования, в случай че указанието „Bayerisches Bier“ отговаря на условията за регистрация според Регламент (ЕИО) № 2081/92 и според Регламент (ЕО) № 510/06, но Регламент (ЕО) № 1347/2001 е невалиден?“.

IV — Правен анализ

А — *Предварителни бележки*

35. В самото начало следва да се отбележи, че от формата и съдържанието на акта за запитване личи, че третият въпрос е бил поставен, в случай че Регламент № 1347/2001, по силата на който наименованието „Bayerisches Bier“ е регистрирано като ЗГУ, следва да се смята за невалиден в резултат на преюдициалното заключение по дело Bavaria и Bavaria Italia [9], висящо към момента, в който Bundesgerichtshof отправя настоящото запитване.

36. Тъй като междувременно в решението си по това дело Съдът потвърждава валидността на Регламент № 1347/2001 [10] и тъй като запитващата юрисдикция не посочва никакво допълнително обстоятелство, което би могло да се отрази на валидността на този регламент, не е необходимо да се отговаря на третия въпрос.

37. Двата оставащи въпроса и техните подвъпроси по същество целят да се установи дали ЗГУ „Bayerisches Bier“ има приоритет във времето пред марката на Bavaria, което означава, че ако възникне конфликт между тези права, марката би била обявена за невалидна.

38. Сега ще разгледам двата въпроса, които възникват във връзка с това.

39. Необходимо е първо и преди всичко да се определи общностната норма или общностните норми, въз основа на която/които трябва да се прецени приоритетът на ЗГУ, регистрирано по опростената процедура по член 17 от Регламент № 2001/92 (наричана по-нататък „опростената процедура“) спрямо марка, т.е. да се определи дали релевантната норма по настоящото дело е член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92 или член 14, параграф 1 от Регламент № 510/2006.

40. На второ място е необходимо да се определи моментът, който е от значение за определяне дали регистрирано по опростената процедура ЗГУ е пречка за регистрацията на дадена марка.

Б — *Основни доводи на страните*

41. Писмени становища по настоящото дело са представили Bayerischer Brauerbund, Bavaria, правителствата на Германия, Гърция, Италия и Нидерландия и Комисията. Всички посочени страни, с изключение на италианското правителство, са представлявани в съдебното заседание на 10 юни 2010 г.

9 — Посочено в бележка под линия 5.

10 — Посочено в бележка под линия 5, точка 115.

42. Тук няма да възпроизвеждам подробно различните изложени от страните доводи, които дори да водят до сходни резултати, съдържат много различен правен подход към разглежданите въпроси. Само ще опиша накратко предлаганите от страните отговори на поставените въпроси.

43. По въпроса коя норма от общностното право урежда отношението между ЗГУ и марката на Bavaria, Bavaria, германското и нидерландското правителство и Комисията по същество не спорят, че член 14, параграф 1 от Регламент № 510/2006 не е приложим по отношение на ЗГУ, което е регистрирано по опростената процедура. Според повечето от тези страни отношението между ЗГУ и марката на Bavaria все още се урежда от член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92 в първоначалната му редакция. От друга страна, Комисията определя като релевантна в този контекст нормата на член 13, параграф 1 от Регламент № 510/2006, във връзка с член 14, параграф 2 от същия.

44. Обратно, според Bayerischer Brauerbund и италианското и гръцкото правителство подреждането във времето на такова ЗГУ следва да се определи с оглед на член 14, параграф 1 от Регламент № 510/06.

45. Що се отнася до въпроса кой момент е от значение за подреждане във времето на регистрираното по опростената процедура наименование, страните предлагат няколко дати: i) датата, от която съответното име започва да се ползва от защита по националното право на държавата членка по произход (Комисията и гръцкото правителство), ii) датата, на която съответната държава членка представя заявката за регистрация в Комисията (Bayerischer Brauerbund и италианското правителство), iii) датата, на която всички документи, които трябва да бъдат приложени към заявката, са представени на Комисията (според Bavaria в контекста на настоящото дело — не преди лятото на 1998 г.), iv) датата, от която заинтересованите стопански оператори са могли, чрез участието на държавата членка в опростената процедура, да узнаят за заявката за регистрация (германското правителство), и на последно място, v) датата на публикуване на регистрацията (Bavaria и нидерландското правителство).

B — *Преценка*

1. Приложимата правна уредба

46. Следва преди всичко да се припомни, че един от основните принципи на правото в областта на марките, и по-общо, на цялото право на интелектуалната собственост, е принципът на приоритет на по-ранното изключително право, или по-общо казано,

принципът „първи по време — първи по право“, по силата на който притежателят на по-ранно право на интелектуална собственост в случай на конфликт може да иска защита срещу последващи права на интелектуална собственост [11].

47. Що се отнася до отношението между ЗНП и ЗГУ, от една страна, и марки, от друга, този принцип намира отражение в специалните норми, които както Регламент № 2081/92 [12], така и Регламент № 510/2006 въвеждат във връзка с различни посочени в тях конфликтни ситуации. Всяка от тези норми има различни цели и функции и всички те предвиждат различни условия [13].

48. Първият случай е посоченият в член 14 параграф 3 от Регламент № 2081/92, който се съдържа в Регламент № 510/2006 като член 3, параграф 4 и се отнася до ситуация на конфликт между ЗНП или ЗГУ и съществуваща по-ранна марка, когато регистрацията на разглежданото наименование, предвид репутацията, известността и продължителността на използването на марката, е от естество да въведе потребителя в заблуждение относно истинската същност на продукта. В такъв случай съществуващата по-ранна марка е защитена, доколкото регистрацията на указанието или наименованието трябва да бъде отказана.

49. Вторият случай е уреден в член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92 и в член 14, параграф 2 от Регламент № 510/2006. Тези разпоредби се отнасят до ситуацията, в която използването на по-ранна марка е в конфликт с предоставената на основание член 13 от тези регламенти защита на ЗНП или ЗГУ. Тези разпоредби утвърждават принципа на съвместното съществуване, тъй като при определени условия допускат продължаване на използването на по-ранната марка, независимо от регистрацията на конфликтното име.

50. Третата конфликтна ситуация, каквато е разглежданата по настоящото дело ситуация и която е уредена в член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92 и в член 14, параграф 1 от Регламент № 510/2006, е тази на конфликт между по-ранно ЗНП или ЗГУ и по-късна марка, когато използването на тази марка може да доведе до една от описаните в член 13 от тези регламенти ситуации. Според тези разпоредби защита или приоритет се дава на по-ранното наименование или указание, тъй като регистрацията на конфликтната марка трябва да бъде отказана или, когато са налице условията за това, да бъде обявена за недействителна. Съществуването на по-ранно ЗНП или ЗГУ, както е предвидено в тези разпоредби, по този начин всъщност е равносилно на основание за отказ да се регистрира конфликтната марка по националното

11 — Вж. в този смисъл Решение от 16 ноември 2004 г. по дело C-245/02, Anheuser-Busch, Recueil, стр. I 10989, точка 98.

12 — Следващите параграфи са валидни както за първоначалния текст на член 14 от Регламент № 2081/92, така и за същата разпоредба, изменена с Регламент № 692/2003.

13 — Вж. в този смисъл относно член 14 от Регламент № 2081/92 Решение по дело Bavaria и Bavaria Italia, посочено в бележка под линия 5, точки 117—123.

право и по правото на марките на Общността/Европейския съюз [14].

51. В това отношение приоритетът във времето на ЗНП или ЗГУ по отношение на дадена марка, или с други думи, моментът в процедура по регистрация, от който в случай на конфликт наименование може да попречи на регистрацията на марка, се определя съгласно член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92 в първоначалната му редакция чрез препращане към датата на публикация, посочена в член 6, параграф 2, т.е. датата на публикация от Комисията на заявката за регистрация и свързаната с нея информация. Обратно, както член 14, параграф 1 от този регламент, изменен с Регламент № 692/2003, така и член 14, параграф 1 от Регламент № 510/2006 по същество в това отношение препращат към (по-ранната) дата на подаване на заявката за регистрация в Комисията.

52. Същината на проблема, пред който сме изправени в настоящия случай, е че като посочва „датата на публикацията, посочена в член 6, параграф 2“ от Регламент № 2081/92, член 14, параграф 1 от този регламент в първоначалната му редакция не отчита, независимо какви са причините за това, факта, че в контекста на опростената процедура няма разпоредба за такава публикация, докато измененият с Регламент № 692/2003 член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92 и член 14, параграф 1 от Регламент № 510/2006 изглежда са съвместими ratione materiae с опростената процедура, тъй като се основават на датата на подаване на заявката за регистрация в Комисията.

53. Това обаче не може да се отрази на факта, че нито член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92, изменен с Регламент № 692/2003, нито член 14, параграф 1 от Регламент № 510/2006, който се посочва в първия въпрос, са приложими ratione temporis в отношението между разглежданите ЗГУ и марка.

54. Във връзка с това трябва на първо място да се подчертае, че от постоянната съдебна практика следва, че принципът на правна сигурност предполага като общо правило, при липсата на изрична разпоредба в обратен смисъл, всяко фактическо положение да се преценява въз основа на съществуващите към момента на възникването на това положение правни норми [15].

55. Конфликтната ситуация по делото пред запитващата юрисдикция възниква във връзка с факта, че през 1995 г. защитата на марката на Bavaria обхваща и Германия. Като се отчита това разширяване на защитата, трябва да се отговори на въпроса дали указанието „Bayerisches Bier“,

14 — Вж. във връзка с това член 7, параграф 1, буква k) от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), изменен с Регламент (ЕО) № 422/2004 на Съвета от 19 февруари 2004 година (ОВ L 70, 2004 г., стр. 1, Специално издание на български език 2007 г., глава 17, том 2, стр. 27) и член 7, параграф 1, буква к) от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1).

15 — Вж. например във връзка с това Решение от 6 юли 2006 г. по дело J. J. Kersbergen-Lap и D. Dams-Schipper, C-154/05, Recueil, стр. I-6249, точка 42 и Решение от 12 октомври 1978 г. по дело 10/78, Belbouab, Recueil, стр. 1915, точка 7.

чиято регистрация като ЗГУ на този етап е била поискана по опростената процедура, но още не е била приключена, вече се е ползвало със защита, или по-конкретно от приоритет по отношение на марката на Bavaria, което води до прекратяване на правната защита на тази марка в Германия и в резултат на това тя следва да бъде отменена.

56. Очевидно по времето, когато са настъпили тези обстоятелства, регистрацията и защитата на наименованието „Bayerisches Bier", включително и отношението му с марките, са регламентирани от първоначално приетия Регламент № 2081/92. Ето защо разглежданата ситуация трябва да се изследва в светлината на това законодателство.

57. Ще допълня, че ние не разглеждаме бъдещите последици от ситуация, възникнала при действието на Регламент № 2081/92 в първоначалната му редакция и по отношение на която, както Съдът се е произнесъл в много Решения, би могла да се приложи нова норма като съдържащата се в член 14, параграф 1 от Регламент № 510/2006 [16].

58. Тук по-скоро се поставя въпросът дали в определен момент дадено име е трябвало да се счита за първо по време и съответно първо по право, в отношение с потенциално конфликтна марка, което означава, че разглежданата ситуация е ситуация, възникнала преди влизане в сила на Регламент № 510/2006. Поради това този регламент може да се прилага с обратна сила по отношение на тази ситуация или на придобитите преди влизането му в сила на права само ако от неговия текст, от неговите цели или от неговата структура ясно следва, че трябва да му бъде придадено такова действие [17].

59. Нищо в Регламент № 510/2006 обаче не дава основание да се предположи това, тъй като за целта не е достатъчно вече регистрирани при действието на Регламент № 2081/92 имена да продължават да бъдат защитени при действието на Регламент № 510/2006, в съответствие с член 17 от този регламент и съображение 19 от уводната част към него.

60. Накрая, би следвало да се отбележи, че всъщност би било трудно да се поддържа, че въпрос, толкова тясно свързан с опростената процедура, като този за защитата, която трябва да бъде дадена на името по отношение на марката, докато тече процедурата, би трябвало да се регламентира от Регламент № 510/2006, когато самата опростена процедура е премахната още с Регламент № 692/2003.

16 — Във връзка с това вж. например Решение от 11 декември 2008 г. по дело Комисия/Freistaat Sachsen, Сборник, C-334/07 P, стр. I-9465, точка 43 и Решение от 29 юни 1999 г. по дело C-60/98, Butterfly Music , Recueil, стр. I-3939, точка 24.

17 — Във връзка с това вж. например Решение от 29 януари 2002 г. по дело Pokrzeptowicz-Meyer, C-162/00, Recueil, стр. I-1049, точка 49 и цитираната съдебна практика. Относно принципите, установени от Съда относно действието във времето на правните норми, вж. също заключението ми, представено на 10 ноември 2009 г. по дело Кадзоев, C-357/09 PPU, по което е постановено Решение от 30 ноември 2009 г., Сборник, стр. I-11189, точки 56—59.

61. Следователно член 14, параграф 1 от Регламент № 510/2006 не се прилага в настоящия случай, в който ЗГУ е валидно регистрирано по опростената процедура, предвидена в член 17 от Регламент № 2081/92 в първоначалната му редакция.

62. Поради това въпросът относно момента във времето в хода на процедурата за регистрация, от който такова ЗГУ може да бъде пречка за валидната регистрация на дадена марка, трябва да се прецени от гледна точка на Регламент № 2081/92, и по-конкретно на членове 14 и 17 от него, като доколкото отговорът не следва пряко от текста на тези разпоредби, се държи сметка за контекста, целта и структурата на регламента, от който са част тези разпоредби [18].

2. Момент, от който ЗГУ, предмет на опростената процедура, може да се противопостави на регистрацията на марка, за която се твърди, че е в конфликт с него

63. Както вече отбелязах, член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92, отнасящ се до обстоятелства като тези по случая, с който е сезирана запитващата юрисдикция, тъй като регламентира регистрацията на марка с оглед на предоставената с този регламент защита на наименованията и на указанията, определя — във всеки случай що се отнася до наименованията, регистрирани по нормалната процедура — датата на публикуване на заявката за регистрация на дадено име като начален момент, от който насетне регистрацията на конфликтната марка вече не е допустима [19].

64. Тъй като тази дата не е приложима за имената, чиято регистрация е поискана по опростената процедура, която не води до публикуване на заявката за регистрация по смисъла на член 6, параграф 2 от Регламент № 2081/92 [20], въпросът, на който трябва да се отговори, е за кой момент от опростената процедура за регистрация може да се счита, че е с равностойно значение за тази дата за целите на член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92?

65. В това отношение следва да се има предвид, първо, че предназначението както на член 14, параграф 1, така и на член 14,

18 — Вж. във връзка с това Решение от 17 ноември 1983 г. по дело Firma E. Merck, C-292/82, Recueil, стр. 3781, точка 12 и Решение от 20 април 2010 г. по дело Federutility и др., C-265/08, Сборник, стр. I-3377, точка 18.

19 — Вж. по-специално точка 50 по-горе.

20 — Следва да се отбележи, че нищо от съдържанието на Регламент № 2081/92 не би могло да изключи a priori прилагането на член 14, параграф 1 от този регламент по отношение на имената, регистрирани по опростената процедура; нещо повече, това би било несъвместимо с факта, че винаги се е считало, че член 14, параграфи 2 и 3 от този регламент са приложими в контекста на опростената процедура (вж. само като пример Решение по дело Bavaria и Bavaria Italia, посочено в бележка под линия 5, точка 111 и сл.)

параграф 3 от Регламент № 2081/92 е да действат като бариера за регистрацията [21] — първият за регистрацията на марки, а вторият за регистрацията на означения и указания — докато член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92 следва по-различна в известен смисъл логика, тъй като предвижда, при определени условия, в съответствие с принципа на съвместното съществуване, продължаване на използването на по-ранна марка, независимо от и след регистрацията на ЗНП или ЗГУ, с което е в конфликт.

66. Второ, в резултат на това, докато член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92 предполага необходимост от *анализ след регистрацията,* предназначен inter alia за органите и съдилищата, които трябва да прилагат посочените разпоредби, въпросът дали посочените в член 14, параграф 1 и член 14, параграф 3 от този регламент условия са изпълнени трябва да бъде разгледан от компетентните общностни и национални органи, които трябва да прилагат тези разпоредби *преди регистрацията* съответно на марката или на ЗНП или ЗГУ [22].

67. Трето, в този контекст следва да се отбележи, че моментът, който член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92 посочва във връзка с нормалната процедура за регистрация, а именно публикуването на заявката за регистрация, е първият момент от тази процедура, в който течащата регистрация на наименование или указание е доведена до знанието на всички национални органи, отговарящи за регистрацията на марки, също и на заинтересованите трети страни и икономически оператори, така че да може това обстоятелство да се вземе предвид във връзка с регистрацията на марки, които биха могли да бъдат в конфликт с тези ЗНП или ЗГУ.

68. В това отношение, що се отнася до регистрираните по опростената процедура имена, следва да се отбележи, че първият момент от тази процедура, в който всички тези общностни органи и стопански оператори могат да узнаят за регистрацията на наименование, предмет на тази процедура, е публикацията на неговата регистрация в *Официален вестник на Европейския съюз* на основание член 17 от Регламент № 2081/92, във връзка с член 15 от този регламент.

69. Поради това ми се струва, че в светлината на концептуалната рамка и духа на член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92 тази дата, а именно датата, на която предоставената на регистрираните по опростената процедура имена защита за първи път става публично достояние на равнище на Общността, е датата, която трябва да се смята като определяща за приоритета

21 — Вж. относно член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92 заключението ми по дело Bavaria и Bavaria Italia, посочено в бележка под линия 5, точки 128, 129 и 152.

22 — Вж. в този контекст Решение по дело Bavaria и Bavaria Italia, посочено в бележка под линия 5, точки 118 и 119.

на такива имена с оглед на член 14, параграф 1 от този регламент.

70. Това тълкуване се потвърждава, на първо място, от съображения, свързани с начина, по който би трябвало да се прилага на практика това правило.

71. Всъщност би трябвало да се има предвид, че член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92 предвижда, първо, както личи от първата алинея от тази разпоредба, основание за отказ за марка, чиято регистрация се искау и едва на второ място, както личи от втората алинея от тази разпоредба, основание за отмяна на тази марка, в случай че е била регистрирана в нарушение на тази пречка за регистрация.

72. Все пак отговарящите за регистрацията на марки органи очевидно са в състояние да вземат предвид защитата, предоставена на наименование, чиято регистрация е била поискана по този регламент, и по-конкретно свързаните с това основания за отказ, само ако съответното наименование е било представено на вниманието им преди регистрацията на марка, която може да бъде в конфликт с това наименование.

73. На второ място, според мен от принципа на правна сигурност също следва, че поисканата по опростената процедура регистрация на наименование не може да бъде пречка за регистрация на марка, предхождаща публикуването на регистрацията на това ЗНП или ЗГУ.

74. Според установената съдебна практика принципът на правната сигурност изисква правната уредба на Общността/Съюза да позволява на заинтересованите лица да се запознаят с точния обхват на задълженията, които тя им налага [23].

75. Така в Решение по дело Prosciutto di Parma и Salumificio S. Rita, което се отнася до регистрирано по опростената процедура ЗНП, Съдът приема, че в съответствие с принципа на правна сигурност, специално условие като изискването нарязването и опаковането на съответния продукт да бъде осъществено в областта, където е произведен, предполага задължение за трети страни за въздържане от определени действия и съответно, докато не е доведено до знанието на третите страни чрез подходящо разгласяване в предвидена по общностното право форма като разглежданата по настоящото дело процедура за регистрация, не може да им бъде противопоставено в производство пред национален съд [24].

76. Що се отнася до настоящия случай, трябва да се отбележи, че той се отнася

23 — Вж. Решение от 20 май 2003 г. по дело Ravil, C-469/00, Recueil, стр. I-5053, точка 93, Решение от 20 май 2003 г. по дело Prosciutto di Parma, C-108/01, Recueil, стр. I-5121, точка 89 и Решение от 1 октомври 1998 г. по дело Обединено кралство/Комисия, C-209/96, Recueil, стр. I-5655, точка 35.

24 — Решение по дело Prosciutto di Parma, посочено в бележка под линия 23, точки 91—96.

до процесуалното действие или мярка в контекста на регистрацията на указание или означение по опростената процедура, което може да доведе до невъзможност за регистрация на марката.

77. Така релевантният факт по настоящото дело очевидно предполага задължение за въздържане от определени действия за трети страни, които искат да регистрират марка, доколкото тази марка може да се окаже в конфликт със съответното наименование. Освен това той налага и задължение за компетентните за регистрацията на марки органи, доколкото те са длъжни да откажат регистрацията на такива марки.

78. Поради това, докато в контекста на опростена процедура само регистрацията на ЗНП или ЗГУ е доведена до знанието на заинтересованите трети страни или съответните органи чрез подходящо разгласяване, препятстващият ефект по член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92 може да бъде определен въз основа на принципа на правна сигурност само с оглед на тази мярка, не с оглед на предходни мерки като представянето на Комисията на заявката за регистрация.

79. По-конкретно, доколкото става въпрос за заявката за регистрация по опростената процедура, тази липса на разгласяване очевидно не може да бъде компенсирана от лишения от връзка с нея факт, че (както правилно отбелязват някои от страните по делото) според установената съдебна практика, в съответствие с принципа на ефективната съдебна защита националните юрисдикции трябва да могат да се произнесат по законосъобразността на заявка за регистрация на наименование, направена по опростената процедура за регистрация [25].

80. По същия начин ми се струва, че не може да се твърди, доколкото става въпрос за стопанските оператори или поне за някои от тях, че по член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92 не е била необходима специална публикация на молбата за регистрация по опростената процедура, след като според член 17, параграф 1 от този регламент тази молба при всички положения се основавала на име, което вече се е ползвало от правна защита на национално равнище и което стопанските оператори вече трябвало да познават.

81. Макар да е вярно, че заявка за регистрация по опростената процедура предполага, освен всичко останало, името, което държава членка иска да регистрира, да се ползва с правна защита в тази държава членка или — в държави членки, в които няма система за защита — да се е

25 — във връзка с това Вж. по-конкретно Решение от 6 декември 2001 г. по дело C-269/99 Carl Kühne и др., Recueil, стр. I-9517, точки 57 и 58 и Решение по дело Bavaria и Bavaria Italia, посочено в бележка под линия 5, точка 57.

утвърдило чрез използването [26], трябва да се подчертае, че регистрацията по тази процедура не се свежда просто до разпростиране на равнище на Общността/Съюза на защита, която вече е съществувала на национално равнище [27].

82. По този начин освен разликата в териториалното приложно поле, обхватът на предоставената по националното право защита на географско наименование или указание може съществено да се различава и да бъде по-ограничен — и всъщност това е така в настоящия случай— от обхвата на защитата, предоставена на ЗНП или ЗГУ, регистрирани по Регламент № 2081/92.

83. Поради това при прилагането на член 14, параграф 1 от Регламент № 2081/92 не може да се прави позоваване на съществуването, или по-конкретно на публикацията на наименование за произход по национална система за защита, за да се компенсира липсата на публикация и на правна сигурност във връзка със заявката за регистрация на това наименование по опростената процедура.

84. На последно място, трябва да се подчертае, че съгласно утвърдената съдебна практика Регламент № 2081/92 има за цел да осигури еднаква закрила в Общността/Съюза на посочените в него географски означения [28].

85. Освен въпросите относно правната сигурност, които такъв подход очевидно ще постави, според мен той би бил в противоречие с еднаквата защита, която установената с Регламент № 2081/92 система по този начин цели да осигури, ако предимството във времето на означение или указание, с оглед на прилагането на член 14, параграф 1 от този регламент, трябваше да се определя в контекста на опростената процедура, както някои страни предложиха, като се използва моментът, в който съответното наименование е започнало да се ползва от защита по националното право на държавата членка по произход или — при липса на национална система за защита — момента, от който името се е утвърдило чрез използването му.

86. Този подход освен това не отчита по подходящ начин посочената по-горе разлика [29] между наименованията и указанията по смисъла на Регламент № 2081/92 и национално защитените имена, на които те могат да се основават.

26 — Вж. например Решение от 25 юни 2002 г. по дело Bigi, C-66/00, Recueil, стр. I-5917, точка 28.

27 — Вж. в този смисъл Решение по дело Prosciutto di Parma, посочено в бележка под линия 23, точки 97 и 98.

28 — Вж. в този смисъл Решение от 8 септември 2009 г. по дело Budějovický Budvar, C-478/07, Сборник, стр. I-7721, точка 107 и Решение от 7 ноември 2000 г. по дело C-312/98, Warsteiner Brauerei, Recueil, стр. I-9187, точка 50.

29 — Точки 80—82 по-горе.

87. С оглед на всички изложени по-горе съображения предлагам на втория въпрос да се отговори, че Регламент № 2081/92 трябва да се тълкува в смисъл, че датата на публикацията на заявката за регистрация е датата, която трябва да бъде взета предвид за подреждане във времето, с оглед на прилагането на член 14, параграф 1 от този регламент, на защитено географско указание, което е регистрирано по опростената процедура по член 17 от този регламент.

V — Заключение

88. Поради това предлагам на Съда да отговори на поставените въпроси, както следва:

„1. Член 14, параграф 1 от Регламент № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 г. относно закрилата на географските указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни не е приложим в случаите, когато защитено указание за произход е валидно регистрирано по опростената процедура по член 17 от Регламент № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно защитата на географските указания и означения за произход за селскостопански продукти и хранителни стоки;

2. Регламент № 2081/92 трябва да се тълкува в смисъл, че датата на публикуване на регистрацията е датата от значение за подреждане във времето с оглед на прилагането на член 14, параграф 1 от този регламент на защитено географско указание, което е било регистрирано по опростената процедура по член 17 от този регламент“.